

Dalt, xiquet operat amb la síndrome de Down. A l'esquerra, operació de la cara. A la dreta, operació dels pits

CANVIAR D'IMATGE PER MILIÓ I MIG DE PESSETES

Esculpir la carn

El nombre de persones que acudeixen al cirurgià per a canviar d'imatge ha incrementat en un 45 per cent respecte a 1973. El bisturí, però, no fa miracles i cada vegada són més els pacients que demanen responsabilitats civils als especialistes.

Esther Roig

De les potes de gall a la cel·lulitis, passant pel nas o el pit, el cirurgià plàstic pot transformar la vostra imatge en una targeta de presentació capaç d'obrir-vos moltes portes. La moda d'acudir al bisturí per a ser més guapos posa en evidència que ser lleig està passat de moda i que la cirurgia pot oferir-vos la solució. Per 70.000

pessetes podeu tenir els llavis de Marilyn Monroe, per 150.000 (a part els dies de clínica) llevar-vos d'una vegada les orelles de pàmpol i per poc més de mig milió, arreglar-vos les parpelles, el nas i els pòmuls. Si no és que voleu operar-vos per la Seguretat Social. Aleshores, consulta, operació i clínica ho tindreu debades, però hi trobareu un inconvenient: haureu d'esperar el vostre torn.

Actualment, les consultes de cirurgians plàstics ja no són privatives d'ar-

tistes i milionaris, qualsevol ciutadà pot canviar-se de nas o llevar-se de damunt totes les arrugues que li sobren. La diferència està en el fet que qui pot pagar-s'ho va a una clínica privada i qui no pot, s'ha d'esperar a la porta de l'hospital fent cua. Les presses i la qualitat, en funció dels diners.

El primer servei de cirurgia plàstica creat a l'Estat espanyol va ser instal·lat en un hospital militar. Sens dubte, les guerres han estat i són el millor camp de pràctiques d'aquest tipus d'interven-

cions. No obstant, aquesta cirurgia, que avui fa servir la més moderna tecnologia, es remunta als orígens de l'home. Hi ha documents històrics que testimonien intervencions plàstiques abans de la nostra era a Egipte, Mesopotàmia i l'Índia. Als egipcis, per exemple, els preocupava molt la impotència sexual, i van contribuir enormement a desenrotllar les tècniques que esmenen aquesta disfunció. Els hindús, per contra, s'especialitzaren en reconstruccions de nassos. No debades, fa tres se-

Diferents tipus de cirurgia

Rejuveniment: S'estira la pell utilitzant un procediment d'abrasió o de corticació (peeling profund). El cost està per damunt de les 300.000 pessetes.

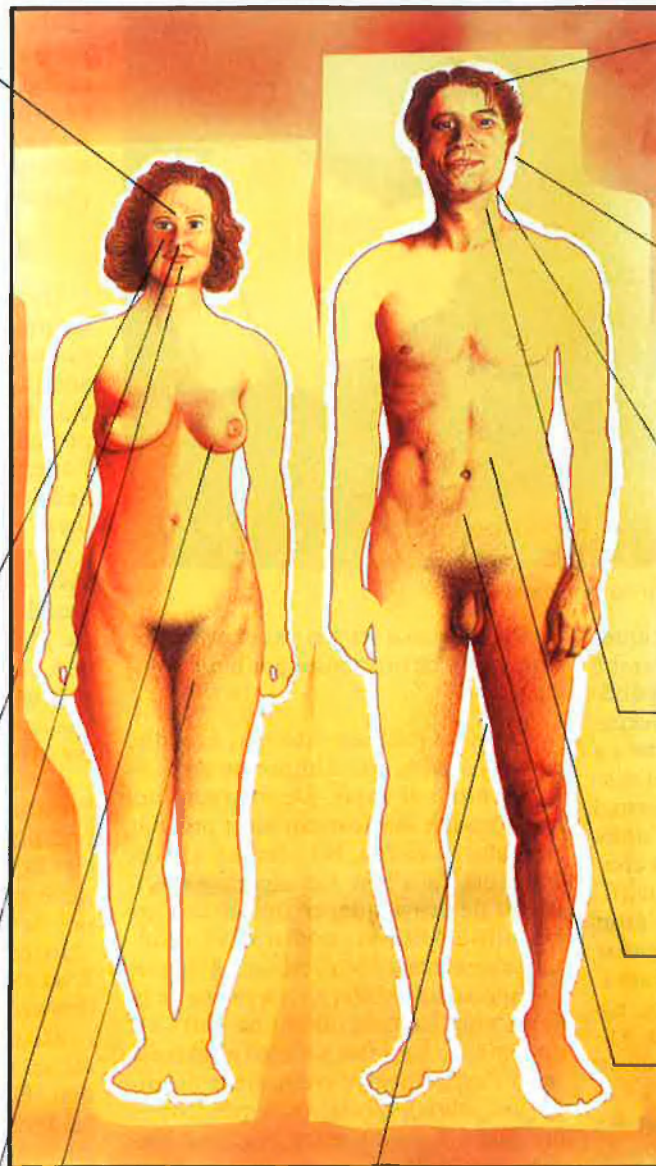
Bosses d'arrugues, excés de pell en les parpelles i potes de gall: S'ha d'eliminar l'acumulació de greix que produeix el bombament, i després es retira l'excés de pell. S'aconsegueixen ulls atigrats alçant l'angle de l'ull. La tècnica consisteix a desinserir els lligaments que els uneixen a l'os i col·locar-los una altra vegada en una part més alta. És difícil calcular en conjunt el preu de l'operació encara que, només les parpelles, ja costen 150.000 pessetes, i eliminar les potes de gall 250.000 pessetes.

Pòmuls: Per a tenir uns pòmuls marcats, cal reomplir-los amb materials sintètics purs. El cost és de 100.000 pessetes.

Nas: Es pot reduir practicant una incisió que desenganxa de l'os els teguments del nas. Els cartilags es fan més curts i la pell es torna a fixar en el lloc més alt. L'operació costa 100.000 pessetes.

Llavis: Les parts toves dels llavis es poden corregir amb operacions plàstiques o mitjançant la injecció de materials sintètics líquids que s'incorporen a l'organisme. Fer-los més pronunciats costa 60.000 pessetes i reduir-los unes 70.000.

Bust: Les sines grans es poden reduir seccionant un segment de la glàndula mamària. El preu de l'operació està sobre les 250.000 pessetes. Quan es tracta d'augmentar-ne el volum, es poden reomplir utilitzant una pròtesi de la mateixa textura i consistència del pit. Amb la pròtesi inclosa, que val 60.000 pessetes, l'operació pot costar 150.000 pessetes.

Malucs: En aquesta zona i la regió glútia s'utilitza la lipoaspiració que elimina el teixit adipós. Si s'ha d'operar, i no són massa prominents, la intervenció costa 100.000 pessetes.

Cames: En cas d'haver-les de reduir de volum s'utilitza la liposucció, unes 50.000 pessetes en total. Si s'ha d'augmentar, l'operació costa més de 100.000 pessetes.

En cap d'aquestes operacions s'inclouen les despeses d'anestèsia ni l'estada en la clínica.

Cabell: El problema més freqüent és la calvicie. Se soluciona amb empelts reconstructius obtinguts d'altres parts del cos. El preu de l'operació o operacions és variable, depèn del problema i també del tractament posterior. Com a mínim, tornar a lluir la cabellera que va perdre pot costar-li 70.000 pessetes.

Orelles en forma d'ansa o de pàmpol: En aquest cas es tracta de modificar-les perquè queden més prop del cap. També es comú variar la forma dels lòbuls. En general, l'operació té un preu de 90.000 pessetes, però si cal efectuar una reducció (microcirurgia) pot arribar a 150.000.

Mentó i mandíbula: Es poden augmentar o reduir, amb la introducció de materials sintètics en el primer cas, i amb la reducció de l'os en el segon. La reducció del mentó costa unes 200.000 pessetes, i augmentar-lo 80.000.

Coll: (Arrugues i papada). N'hi ha dues maneres de corregir-lo: mitjançant la liposucció (oscil·la entre 80.000 i 90.000 pessetes) o amb l'estirament de la pell del coll cap a dalt i després cap arrere. En aquest cas l'operació ix per un total de 200.000 pessetes.

Tronc: S'eliminen els plec mitjançant la tècnica de la liposucció. Aquesta intervenció oscil·la entre 30.000 i 50.000.

Ventre: El bombament de l'abdomen es corregeix extirpant el teixit sobrer mitjançant incisions. Es restaura la paret muscular i es clou, després se sutura la ferida amb cura perquè deixi una cicatriu mínima. L'operació costa, com a mínim, 180.000.

Mans: (Arugues) Operació delicada. S'estira la pell i s'omple la part buida amb substàncies sintètiques. L'operació costa entre 60.000 i 80.000 pessetes.

gles tenien el costum de tallar aquest apèndix als lladres i a les prostitutes. Segons manifesta l'especialista Vicent Miravet, cap del departament de cirurgia plàstica de la Fe de València, el mètode desenvolupat pels hindús per a reconstruir nassos és tan perfecte que encara s'utilitza actualment.

Però l'auge espectacular de les consultes de cirurgia plàstica vingué directament de Hollywood. D'allí arribaren

vis d'idees i col·laboracions entre tots dos cirurgians començaren l'any 83. «L'objectiu —segons explica el doctor Miravet— no és fer els mongòlics més guapos, sinó corregir algunes de les deficiències físiques, com la posició de la llengua i el nas, per millorar-los la salut i la personalitat. Hi ha xiquets amb la síndrome de Down que pateixen profundament quan se'ls qualifica de ximples o subnormals. A més, els defectes

parlar-me de canvis espectaculars en les filles després d'haver-se corregit el nas».

Tot i això, a diferència de la resta dels països europeus, ací no hi ha una relació psiquiatre-cirurgia; és a dir, els pacients no compleixen el cicle tan comú en altres països d'acudir primer al psiquiatre i que aquest els envie al cirurgian per a corregir, per exemple, les orelles de pàmpol, causa de freqüents depressions o de comportaments negatius. «Això passa —segons Vicent Miravet— perquè actualment, no hi ha una relació professional entre psiquiatres i cirurgians, quan l'aspecte físic en una societat que valora la imatge és causa de moltes depressions.» «El cirurgian plàstic ha de fer un poc de psicòleg perquè de vegades pacient i metge utilitzen verbs diferents. La cirurgia no fa miracles i perquè el pacient ho entenga fóra convenient l'ajuda d'un psiquiatre».

En la major part dels casos, la cicatriu no desapareix.

les primeres imatges de fantàstiques operacions amb uns resultats també meravellosos. Atrets per aquesta publicitat, alguns membres de l'alta burgesia espanyola van decidir sotmetre's a aquesta mena d'intervencions. El major nivell adquisitiu del ciutadà normal i l'abaratiment de les tècniques, units a uns resultats més perfectes i un creixent nombre de professionals qualificats, han aconseguit que a tot l'estat la cirurgia estètica esdevinga popular i a l'abast de les economies mitjanes.

Actualment, la cirurgia estètica, especialment a Catalunya i al País Valencià, està al nivell europeu tant en tecnologia com en especialistes. A Catalunya, per exemple, hi ha una de les millors clíniques privades d'Europa, la del doctor Jaume Planas i el valencià Vicent Miravet, que és un dels millors especialistes, pioner junt amb un metge jueu d'operacions plàstiques en xiquets mongòlics. Més de 33 xiquets d'aquestes característiques han passat per les seues mans.

També cal sumar-hi els 200 operats pel seu col·lega israelià. Els intercan-

contribueixen a fer-los patir certes malalties, fet absurd quan pot tenir solució».

Totes les pròtesis externes, és a dir, nassos, orelles, etc. s'importen dels Estats Units i el Japó. De moment, ací no es poden fabricar aquestes pròtesis per falta de resina. No obstant, al País Valencià ja s'han fet alguns experiments de prova que, en opinió de l'especialista Miravet, poden tenir resultats excel·lents. Mentrestant, el negoci i l'especulació s'afermen a causa de la forta competència que hi ha entre els cirurgians. La falta de tarifes marcadetes i l'espectacular creixement de clíniques privades, origina, a més, fortes enveges i baralles entre la classe mèdica.

Canvi de personalitat

En opinió del doctor Miravet, «el comportament d'una persona pot modificar-se substancialment després de sotmetre's a una operació de cirurgia plàstica. Moltes mares han vingut a

Responsabilitat civil

Una de les grans preocupacions dels cirurgians plàstics és que els pacients tinguen prou estabilitat psíquica per a acceptar el canvi d'imatge, preocupació que s'explica si es té en compte l'alt percentatge de pacients que després de l'operació i vistos els resultats demanen responsabilitats civils a l'especialista.

«La cicatriu —explica el doctor Miravet— és la lesió més difícil perquè cadascú la veu d'una manera. Cal explicar al pacient de forma molt detallada què farem, acompanyant l'explicació si és necessari d'esquemes i fotografies. El client ha de saber com quedarà i fins on arriba la cirurgia.»

La informació prèvia a l'operació i l'historial clínic són les armes de l'especialista davant les acusacions del pacient. Tot ben acompanyat de document gràfic mitjançant el qual el metge pot demostrar al jutge, en el cas que s'arribe als tribunals, que al client se li ha explicat quin seria el seu aspecte després de l'operació.

«El pacient —diu V. Miravet— és un ser sensible i, generalment, mal informat. Has d'explicar-li que els llavis de tal actriu i els ulls de la cantant de moda no s'adiuen amb la seua cara per molt que agrade a la seua parella, que el bisturí no fa miracles i que potser el seu problema no és un nas massa gran sinó una barbete excessivament allargada. La cara i el cos no s'han de contemplar de manera aïllada, tot és un conjunt harmònic i el millor que pot fer la cirurgia és esculpir-lo sense modificar-ne la personalitat.» □